

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Ved inden for de fastsatte frister hverken at have truffet eller givet meddelelse om de foranstaltninger, der skal gennemføres i henhold til Kommissionens forordning nr. 2785/80 af 30. oktober 1980, har Den italienske Republik undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i henhold til EØF-traktaten.
2. Sagsøgte betaler sagens omkostninger.

Mackenzie Stuart	Koopmans	Bahlmann	
O'Keefe	Bosco	Due	Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. oktober 1984.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 12. JULI 1984 ¹

Høje Domstol.

Ved Rådets forordning (EØF) nr. 2967/76 af 23. november 1976 blev der fastlagt fælles normer for vandindholdet i frosne kyllinger med henblik på at

forbedre kvaliteten og begunstige afsætningen af disse varer. Ifølge forordningens artikel 3, stk. 2, skulle medlemsstaterne vedtage regler vedrørende den praktiske gennemførelse af nærmere bestemte kontrolforanstaltninger til sikring

¹ — Oversat fra engelsk.

af, at disse normer overholdes. I henhold til artikel 6 skal kontrollen med, at bestemmelserne i forordningen overholdes, foretages af myndigheder, som hver medlemsstat udpeger, og medlemsstaterne skulle give hinanden og Kommissionen meddelelse om, hvilke myndigheder de havde udpeget. For så vidt angår den foreliggende sag, trådte de relevante bestemmelser i forordningen i kraft den 1. december 1977.

Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2785/80 af 30. oktober 1980 blev der fastsat detaljerede gennemførelsesbestemmelser til denne rådsforordning. Ifølge kommissionsforordningens artikel 6 skulle medlemsstaterne træffe de fornødne forholdsregler til, at overtrædelser af rådsforordningen sanktioneres, og i henhold til artikel 7 skulle de inden den 1. marts 1981 give de andre medlemsstater og Kommissionen meddelelse om de regler vedrørende den praktiske gennemførelse af kontrollen, der i overensstemmelse med rådsforordningens artikel 3, stk. 2, var blevet vedtaget, og om de forholdsregler, der var blevet fastsat i medfør af kommissionsforordningens artikel 6 for at sanktionere overtrædelser af reglerne.

På det fastsatte tidspunkt havde Kommissionen ikke modtaget nogen meddelelse i henhold til kommissionsforordningens artikel 7 fra Den italienske Republik. Den 14. august 1981 anmodede Kommissionen Italiens regering om at fremsende de pågældende oplysninger senest den 1. oktober 1981. Da der ikke fremkom noget svar, tilskrev Kommissionen den 30. august 1982 de italienske myndigheder i medfør af EØF-traktatens artikel 169 og anmodede dem om at fremsætte deres bemærkninger om spørgsmålet inden to måneder. Der fremkom heller ikke noget svar på denne henvendelse, og i en begrundet udtalelse (udateret, men fremsendt den 3. juni 1983) anførte Kommissionen, at Italien

havde tilsidesat sine forpligtelser ved ikke at have truffet de i kommissionsforordningens artikel 7 omhandlede foranstaltninger og ved ikke at have givet de andre medlemsstater og Kommissionen meddelelse om sådanne. Konklusionen i den begrundede udtalelse var blot, at Italien havde tilsidesat sine forpligtelser ved ikke at fremsende de nødvendige oplysninger, og det blev pålagt Italien at bringe denne overtrædelse til ophør inden en måned.

Heller ikke denne gang fremkom der noget svar, og ved stævning af 8. november 1983 anlagde Kommissionen sag ved Domstolen med påstand om, at det i medfør af artikel 169 statueres, at Italien har tilsidesat sine forpligtelser ved hverken at have truffet de pågældende foranstaltninger eller givet Kommissionen meddelelse om, at sådanne var blevet truffet.

Den italienske regering anførte oprindeligt til sit forsvar, at et lovforslag var blevet udarbejdet, hvorefter de kompetente myndigheder ville blive udpeget, og som fastlagde både, hvorledes de pågældende regler ville blive anvendt, og de sanktioner, der ville blive pålagt. Det blev også fremhævet, at sanktioner kun kan indføres ved lov, hvorfor det var nødvendigt at gennemføre en lovgivningsprocedure. Det fremgår, at den italienske regering nu har truffet de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme Rådets forordning nr. 2967/76, og Kommissionen anmoder ikke længere om dom i så hensende.

Det ligger fast, at kommissionsforordningen ikke er blevet efterkommet, og at der ikke er blevet givet Kommissionen eller medlemsstaterne meddelelse om, at dette skulle være tilfældet.

Det bør imidlertid bemærkes, at det eneste klagepunkt, der er indeholdt i den skrivelse, hvorved den italienske regering blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger i medfør af artikel 169, er, at medlemsstaterne og Kommissionen

ikke var blevet givet meddelelse om, at de pågældende foranstaltninger var blevet truffet. Der var intet selvstændigt klagepunkt om, at selve foranstaltningerne ikke var blevet truffet.

Efter min opfattelse, og således som Domstolen ved mere end én lejlighed har gjort det klart (f.eks. i dommen af 14. 2. 1984 i sag 325/82, *Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland* (præmis 8)), bør det både i den skrivelse, hvorved den pågældende medlemsstat gives lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, og i den begrundede udtalelse klart angives, hvad det er for en forpligtelse, som Kommissionen mener, at medlemsstaten har tilsidesat.

Det er rigtigt, at der i det foreliggende tilfælde i den begrundede udtalelse både henvistes til, at de pågældende foranstaltninger ikke var blevet truffet, og til, at der ikke var blevet givet nogen meddelelse, men i den endelige konklusion fastslås det kun, at der ikke var blevet givet

nogen meddelelse. Det afgørende forhold er selvsagt, at foranstaltningerne ikke var blevet truffet, men i så fald er det så meget desto mere af betydning, at dette klart angives i den skrivelse, hvorved regeringen gives lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger (da den begrundede udtalelse først fremsættes *efter*, at staten er blevet givet en sådan mulighed), samt i den begrundede udtalelses konklusion, hvori det fastslås, hvad det er for en tilsidesættelse af statens forpligtelser, der skal bringes til ophør. Jeg mener ikke, at manglen ved åbningskrivelsen kan anses for afhjulpet ved den omstændighed, at begge klagepunkter er omtalt i den begrundede udtalelse. Efter min opfattelse er det et væsentligt led i proceduren, at Kommissionen i åbningskrivelsen klart angiver klagepunkterne, og dette må være en forudsætning for, at der kan afsiges dom om, at de pågældende forhold udgør en tilsidesættelse af medlemsstatens forpligtelser.

Jeg skal derfor i denne sag foreslå, at det statueres, at Den italienske Republik ved ikke at have givet meddelelse om de regler vedrørende kontrollens gennemførelse, der skulle vedtages i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2967/76, og om de forholdsregler, der i medfør af artikel 6 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2785/80 skulle træffes for, at overtrædelser af den førstnævnte forordning kan sanktioneres, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2785/80.

Det er åbenbart, at Den italienske Republik på det tidspunkt, da Kommissionen anlagde sagen, ikke havde opfyldt sine forpligtelser, hvorfor jeg videre skal foreslå, at den italienske regering tilpligtes at afholde sagens omkostninger, for så vidt angår begge af de overtrædelser af de to forordninger, sagen vedrører.